

บทที่ 1

Chapter 1

โรงแรมอัลฟาวิลล์ : เที่ยงคืน

Alphaville Hotel: midnight

ก่อนเที่ยงคืนเล็กน้อย ผมเข้าเช็คอินที่โรงแรมอัลฟาวิลล์

A little before midnight I check in at Alphaville Hotel.

ป้ายไฟชื่อโรงแรมบนชั้นดาดฟ้านั้นกระพริบราวกับหายใจขัดขาดหวัง มันสะท้อนแสงลงบนผิวถนนเปียกหลังฝนขาดเม็ด ผมเดินผ่านโถงกลางอันมัวชัวราวกับความมืดเกี่ยวระหวัดรัด กอดโคมระย้าลวดลายหลุดยุคแล้วสาดความสลัววางออกไปรอบห้องตั้งคือบุตรีธิดา หญิงวัยกลางคนที่เคาน์เตอร์หน้าตาบอบกบฏไม่รับยื่นกุญแจให้ผม ผมไม่แน่ใจว่าเธอรู้ได้อย่างไรว่าผมคือผม แม้ว่าผมจะโทรมาจองห้องล่วงหน้าซึ่งไม่จำเป็นเลยสำหรับโรงแรมชั้นสองตกสำรวจที่กำลังจะหล่นระดับลงไปเป็นโรงแรมจิ้งหรีดในไม่ช้า เพียงหล่อนเห็นผมปรากฏกายหล่อนก็ยื่นกุญแจให้ไม่ชักช้าได้ถามไม่ขอบัตรประชาชน ไม่มีการลงทะเบียนเข้าพักราวกับทุกอย่างถูกจัดเตรียมไว้เพื่อแขกคนพิเศษ เมื่อเธอไม่พูดผมก็ไม่ถาม เราจึงเพียงแลกเปลี่ยนความเงียบกันและกันด้วยการสบตาจำลอง ผมทำที่ว่ามีองเธอ แต่ไฟก๊สที่อากาศข้างหลัง เธอก็เช่นกัน ผมรับกุญแจห้อง ผงกหัวขอบคุณเดินขึ้นบันไดมืดๆตรงสู่ชั้นสามกลางแสงไฟนีออนที่บิทม

The electric panel bearing the hotel's name on the roof terrace blinks as if it had trouble breathing. Its light is reflected on the tarmac, slippery wet after a spell of rain. I walk across the low-lit main lobby, dim as if darkness had protectively enfolded the string of old-fashioned chandeliers as it would its children, dispensing dimness around the room. The middle-aged woman at the front desk with a forbidding face hands me the key right away. I wonder how she knows who I am, even though I've called ahead to book a room, which wasn't at all necessary for a downgraded second-class hotel that'll be down to hovel status before long. As soon as she sees me, she hands me the key without a word, without asking for my ID card, without writing anything down in her register, as if everything has been readied for a special guest. Since she doesn't say anything, I don't either. We just exchange silence, looking into each other's eyes hypothetically. I make as if to look at her, but focus on the air behind her. I take the room key, thank her with a nod and walk up the dark stairs to the third floor under dull neon light.

ที่นั่นผมคาดเดาว่าจะได้พบกับนางยั่วชั้นสามในห้อง หล่อนนั่งอยู่ปลายเตียงพร้อมจะปลดกระดุมชุดรัดรูปที่หล่อนสวม ผมอาจจะตบหล่อนแล้วไล่ตะเพิดออกไปเสีย หากที่ผมพบเมื่อเปิดประตูเข้าไปคือผู้หญิงชื่อแอน

There I reflect on whether I'll meet a Seductress, Third Class, in the room, sitting at the bottom of the bed and about to unbutton the tight outfit she's wearing. I'll slap her and chase her away. But what I meet when I open the door is a woman by the name of Ann.

ดวงตากกลมโตของเธอลอยโดดเด่นอยู่บนเนื้อ
เครื่องหน้าทั้งหมดราวกับคือใบหน้านั้นดวงตา
ขนาดยักษ์ ไม่เลย เธอไม่ได้ตาถลนหรืออะไรแบบ
นั้นเธอแค่มีดวงตากกลมโต สวยงามและดึงดูด แต่
พอเห็นดวงตาของเธอก็ลืมทุกอย่างที่เหลือ ผม
ถามเธอว่ามาที่นี่ทำไม เธอบอกว่ามาคอยดูแล
ความเรียบร้อยให้ผม

“ผมคิดว่าจะได้พบนางยั่วชั้นสามเสียอีก”

“เสียใจด้วยที่ปรารถนาของคุณไม่เป็นไปตาม
ประสงค์ ดิฉันไม่ใช่นางยั่วชั้นสาม”

“ผมรู้ คุณคือแอน”

“คุณรู้?” เธอขึ้นเสียงสูงตรงท้ายประโยค วิธีการ
นั้นทำให้ผมตระหนักได้ว่าเธอยังเป็นสาวน้อย อาจ
จะยังมีบาง ส่วนในร่างกายเธอยังคงสภาพความเป็น
เด็กหญิงด้วยซ้ำ

“ยังไงก็เถอะ ฉันแค่มาดูว่าคุณเดินทางมาถึงที่
นี้เรียบร้อยแล้ว เราจะได้พบกันอีก บางทีอาจจะ
ในวิธีที่คุณคาดไม่ถึง”

“ผมจะรอ ผมชอบความคาดเดาไม่ได้”

ห้องนั้นกว้างโล่งเพดานสูงและไฟสว่างกว่าใน
ห้องโถงกลาง ออกจะสว่างจัดจ้าด้วยซ้ำ แอนออก
ไปจากห้องขณะที่ผมเข้าห้องน้ำ ผมยืนฉี่เสียงดัง
ไม่ปิดประตูราวกับไม่ต้องการรักษามารยาทกับ
เธอ ผมรู้ว่าเธอรู้ว่าผมจงใจ จะยั่วเธอ แกล้งให้เธอ
ประสาทเสีย ความจงใจทางกามารมณ์ของชาย
แปลกหน้าซึ่งยืนฉี่โดยไม่ปิดประตูพวยพุ่งจาก
ห้องน้ำของโรงแรม ตอนนั้นเองเธอออกไป ทันทีที่
ได้ยินเสียงปิดประตูผมรู้สึกผ่อนคลายราวกับเพิ่ง
ผ่านพ้นการขึ้นศาลในคดีอาชญากรรม ผมแพ้ตก
เป็นจำเลยแค่อยู่ระหว่างรอลงอาญา

ผมควรกล่าวภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องนี้เสียหน่อย
ก่อนคุณจะได้เข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นอาชญากร

Her big round eyes float prominently above the
rest of her face as if that face bore nothing else but
giant-sized eyes. No, she doesn't have popping eyes or
anything like that; she only has big round eyes, beautiful
and attractive. Just seeing her eyes you forget the rest of
her features. I ask why she has come. She answers she's
come to make sure everything is in order for me.

'I thought I'd meet a Seductress Third Class, actually.'

'I'm sorry your wish isn't fulfilled. I'm no third-class
seductress.'

'I know. You're Ann.'

'You know?' She raises her voice on the last word in
a way which makes me understand she's still a young
girl, perhaps with parts of her body still in a girlish state
actually.

'Anyway, I only came to see if you had arrived prop-
erly. We'll meet again, perhaps in a way that'll surprise
you.'

'I'll wait. I like surprises.'

The room is large and rather bare, with a high
ceiling, and brighter than the central lobby – a bit too
bright actually. Ann leaves the room when I go into the
bathroom. I stand peeing loudly without closing the
door, averse to being polite with her. I know she knows
I mean to provoke her, to get on her nerves. The wilful
sexual drive of a stranger who stands peeing without
closing the door streams out of the hotel bathroom.
That's when she leaves. As soon as I hear the door close,
I feel relieved as if I'd just gone through a trial in a crime
case I've lost, but with a suspended sentence.

I should give a general idea of this story before you
mistakenly think I'm a criminal or a private detective.

หรือนักสืบเอกชน ความจริงแล้วผมเป็นนักเขียน ตกอับ จะกล่าวเช่นนั้นก็ไม่ถูกเพราะผมยังได้โอกาส เขียนคอลัมน์ลงนิตยสารอยู่บ้างสองสามฉบับ คอลัมน์น่าเบื่อไร้คนสนใจ ที่คนเขียนก็ซังกะตาย หยิบคว้าอะไรจากอินเทอร์เน็ต มาปรับแต่งขยาย ความใส่สำนวนส่วนบุคคลเร้าอารมณ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมถนัดจากนั้นส่งมันทางอีเมลล์ไปยังบรรณาธิการ ผู้ซึ่งไม่ได้ใส่ใจอะไรมากกว่าการถมช่องว่างในหน้า หนังสือพิมพ์ของตัวด้วยแถวทางตัวอักษร ด้วยวิธีการนั้นผมได้เงินยังชีพ และอาศัยบุญเก่ากับแฟน เหนียวแน่นจำนวนหนึ่งซึ่งหน้ามืดตามัวจนไม่รู้ว่าคุณหมดความสามารถทางการเขียนไปนานนมแล้ว เหลือแค่กากซากเศษของการเล่นสำบัดสำนวน 'ที่มีสไตล์เป็นของตัวเอง' ผมเบื่อแทบคลั่งกับเรื่องพวก นั้น คำเรียกขานเหล่านั้น

ผมยังไม่ได้บอกว่าคุณมาที่นี่ทำไม ใช้ผมมาที่นี่ ตามคำร้องขอของคุณแอน เธอโทรหาผมกลาง ดึกคืนหนึ่งหลังจากผมหลับไปพร้อมกับชายหนุ่ม แปลกหน้า เข้มสีร้อนแรงที่สุดแสนจี๊ดซี้ด เราเจอกัน ในร้านหนังสือ เขาเป็นแฟนหนังสือ เราพูดคุยกัน และเขาแสดงความพึงใจอย่างชัดแจ้งในการสาน ต่อความสัมพันธ์ ผมไปที่ห้องเขาเราฟังดนตรี ดื่ม เล็กน้อยและมีเซ็กส์กัน ผมทำเช่นนั้นกับเขาสักสอง สามเดือนหน และกับคนอื่นๆ ผู้หญิง ผู้ชาย ไม่มี ความหมายไร้ความสำคัญ แต่ผมจำคืนนั้นได้ เสียง เล็กๆที่เจี๊ววีแววของเด็กหญิงโทรปลุกผมตอนตี สามแนะนำตัวเองว่าเธอชื่อแอน อันนา ในชื่อที่เป็น ทางการ เธอโทรมาตามคำสั่งของ เมอซีเออร์ โก ดาร์ด บิดาของเธอ ที่ต้องการให้ผมมาที่นี่ เดินทาง โดยสารรถไฟจากกรุงเทพมาลพบุรี คุณโกดาร์ด เคยอ่านนิยายของผมและประสงค์จะให้ผมมาช่วย ร่างบทภาพยนตร์ให้เขา นัดพบผมที่โรงแรมอัลฟา วิลล์ โรงแรมชื่อประหลาดแอบซ่อนอยู่ในตรอกเล็ก

Actually I'm a down-and-out writer. Claiming this isn't right, though, because I still have the opportunity to write columns in a couple of magazines, boring columns no one is interested in for which the writer listlessly lifts whatever he needs off the internet, transforms and enlarges it with provocative personal turns of phrase, which I am good at, and then sends by email to editors whose only concern is to fill the empty spaces in their newspaper with rows of printed characters. In this way I get enough money to survive, relying on the past favour of a number of die-hard fans too besotted to realise I've long lost the ability to write and make do with the dregs of playing with words in a style of my own. I'm bored to the point of almost freaking out with stories of this kind, with words that go begging.

I haven't said yet why I'm here. Well, I've come here at Ms Ann's request. She called me late one night after I'd fallen asleep post most passionate most insipid sex with a young man I hardly knew. We'd met in a bookshop. He was a book fan, we chatted and he showed clearly he'd be pleased to carry the relationship forward. I went to his room, we listened to music, drank a little and had sex together. I act like that with him two or three times a month and with others, women, men, it doesn't mean anything, it's not important. But I remember that night, the little girlish voice on the phone waking me up at three in the morning, introducing herself as Ann – short for Anna. She was calling under instruction from Monsieur Godard, her father, who wanted me to come here, to travel by train from Bangkok to Lop Buri. Monsieur Godard had read my stories and meant for me to come and help write a film script for him, making an appointment for me at Alphaville Hotel, a hotel with a strange

โรงแรมของคุณโกดาร์ด คนฝรั่งเศสที่อาศัยอยู่ที่นี้ name hidden away in a small blind alley, Monsieur Go-
อาจจะสืบเชื้อสายมาตั้งแต่สมัยฝรั่งเข้ามาตั้งรกราก dard's hotel, a Frenchman who lives here, perhaps a
ในยุคพระนารายณ์มหาราช descendant from King Narai times when the first farang

แน่นอนผมจนกรอบแทบสิ้นเนื้อประดาตัว เงิน came streaming in.

สามหมื่น - ตัวเลขเบื้องต้น - ถูกโอนเข้าบัญชี Of course I was almost penniless. Thirty thousand
ผมในเช้าวันถัดมาและผมผู้ซึ่งไม่นิยมเชิดเงินหนี baht - as first down payment - was credited to my ac-
หรือผิดคำสั่งญาก็จ้บรถไฟเที่ยวเข้ามาที่นี้ แต่ได้ count the next morning and I who dislike making off
โปรดอย่าถามว่าทำไมผมถึงมาเซคอินเอาใกล้จะ with other people's money or breaking my word took
เที่ยงคืน เรื่องมันไร้ความหมายเป็นแค่การลักลั่น the morning train to come here. But please don't ask me
ของเวลา why I check in at almost midnight. It's irrelevant, just an
incongruity of time.